

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Pe un an 360 Lei.

Vechii abonați au de plătit încă 70
Lei pe anul acesta.

Abonamentele se plătesc nu-
mai înainte!

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava-Mică sub Nr. 3-1933.

Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior

Proprietar și director: IULIU MAIOR

Redactor: SEVER BARBU

Adresa: BLAJ, jud. Târnava Mică, Telefon Nr. 68.

ANUNȚURI ȘI RECLAME

Un șir Corp V, adică de lărgimea
doi milimetri, Lei 12. Lărgimea de
1 centimetru Lei 60.

Rusaliile

La 50 de zile după lumina-
tă și mărita înviere din
morți a Domnului nostru
Isus Hristos, prăsnuim po-
gorirea Spiritului Sfânt pe-
ste Sfinții Apostoli și toto-
dată întemeierea Bisericii lui
Hristos, una sfântă catolică
și apostolică.

După înălțarea la cer a
Mântuitorului, pe care am
prăsnuit-o la Ispas, apostolii
au rămas singuri. Se temeau
să propovăduiască, se temeau
de lume. Ei erau niște bieți
oameni simpli, cum să în-
drăsnească a înfrunta lu-
mea? Cum să îndrăsnească
a lupta cu mai marii acelei
lumi păgâne? Cum să răs-
toarne ei înțelepciunea vre-
mii aceleia? Niște pescari
săraci nu se puteau gândi
la lucruri atât de mari, deși
aceasta le era menirea. Stă-
teau ascunși, neștiind nici
ei, ce să facă.

Omeneste vorbind par'că
le-am da dreptate și totuși
lucrurile stau altfel. Multe
și minunate sunt căile Dom-
nului. Cele ce nu sunt cu pu-
tință la oameni, sunt cu pu-
tință la Dumnezeu. La Ru-
saliile, pe când apostolii erau
întruniți la Ierusalim, Spi-
ritul Sfânt în formă de limbi

de foc s'a revărsat asupra
lor. Darul Spiritului Sfânt
i-a schimbat cu totul. Din
clipa aceea au început să
propovăduiască la toate ne-
murile Evanghelia Domnu-
lui. Nu s'au mai temut de
nimic. Dacă Dumnezeu e cu
noi, cine poate fi împotriva
noastră?

Au tăria de a muri moarte
de martir. Omul ține mult la
viața sa și cu greu ajunge
să fie în stare a deveni mar-
tir al lui Hristos, să se dă-
ruiască cu totul lui Hristos
și să moară pentru El, să
sufere pentru El. Cât n'a
suferit sfinții Apostoli în
toate țările prin care au pro-
povăduit! Se știe că Sfântul
Adrieu Apostolul ar fi pro-
povăduit Evanghelia și prin
țara noastră, în părțile Do-
brogei. Întăriți de Spiritul
Sfânt, ce s'a pogorit peste ei
la Rusaliile, au vestit lumii pe
Hristos. La cele dintâi Ru-
saliile erau adunați la Ieru-
salim foarte mulți oameni,
de multe neamuri. Sfinții A-
postoli au propovăduit tutu-
ror Evanghelia lor în limba
lor. Se mirau toți, de unde
cunosc sfinții Apostoli toate
limbile. Darul Spiritului
Sfânt, ce s'a pogorit asupra

lor, i a făcut să poată vorbi
în atâtea limbi. Auzind cu-
vântările înaripate ale sfin-
ților Apostoli s'au increști-
nat ca la 3000 de suflete.

La început Mântuitorul
și-a ales 12 învățăcei, apoi
a mai chemat la sine 70 de
diaconi și iată că acum în
Ierusalim se increștinează
ca la 3000. Acum se înteme-
iază Biserica lui Hristos. De
atunci și până azi urmașii
apostolilor propovăduiesc
mereu pe Hristos, urmând
porunca Domnului: „Mer-
gând învățați toate neamu-
rile“. „Propovăduiți Evan-
ghelia la toată zidirea“. La
cele dintâi Rusaliile s'a înte-
meiat Biserica și ea va dăi-
nui mereu. A trecut prin
multe nenorociri, căci adesea
a fost prigonită, dar după
cuvintele Sfintei Scripturi
„nici porțile iadului nu vor
sfărma“.

În zilele noastre Biserica
lui Hristos e prigonită în
Rusia și în Mexic (ca să po-
menim numai țările în care
e mai mare prigoana), dar
să nu se uite că prigoana e
vremelnică. Creștinii pot fi
prigoniti, dar credința vie
din suflete nu poate și nu va
putea fi smulsă. Se știe că
un necredincios amenința
niște țărani foarte credin-
cioși, cu aceea că el fiind
domn mare, va arde toate bi-
sericile, va ucide și va în-
chide pe toți preoții. Țăranii
iau răspuns foarte cuminte,
că poate face toate acestea,
dar nu pot lua soarele de
pe cer, nu pot schimba face-
rea mâinilor lui Dumnezeu.
Ei se vor închina întotdea-
una Atotputernicului Dum-
nezeu, carele a făcut cerul
și pământul, dela carele vine
toată darea cea bună și tot
darul desăvârșit.

Biserica lui Hristos a în-
curat și va îndura toate pri-
gonirile, dar n'a încetat și
nu va încela niciodată de a
vesti pe Hristos.

Timp de 1000 de ani Bi-
serica lui Hristos a fost una,
având de căpetenie pe P. pa-
dela Roma, urmașul Sfân-
tului Petru, vârhovnicul a-
postolilor. În a doua mie de
ani dela Hristos, din neferi-
cire, mulți au început să nu
asculte de conducătorii bise-
ricești și, din trufie omenea-
scă, au început să întemeieze
fel de fel de credințe noi,
cari se numesc tot credințe
creștine, dar nu păstrează
tot tezaurul credinței mân-
tuitoare, ldsate de Domnul.
Noi avem datoria de a ne
ruga pentru unitatea bise-
ricii, ca să fie „o turmă și
un păstor“ cum spune Mân-
tuitorul. Cât ar fi de bine
dacă toți creștinii ar crede
tot ce ne învață Biserica lui
Hristos!

În ziua Sfințelor Rusaliile,
cuvine-se să ne propunem a
asculta de Sfânta Biserică,
căci e întemeiată de Mân-
tuitorul, prin jertfa Sa și
prin scump sângerul Său. Cu-
vine-se să ne rugăm pentru
unitatea Bisericii lui Hris-
tos, așa cum s'a rugat Mân-
tuitorul „ca toți să fie una“.

Iosif E. Naghiu

Statuia Părintelui Lucaciu. Ve-
stital Părinte român unit Dr. Va-
sile Lucaciu dela Șisești, unul
dintre cei mai mari luptători ai
neamului nostru din Ardeal, avea
o statuie la Satu Mare. Deodată
cu cedarea Ardealului de miază-
noapte, această statuie a fost și
ea adusă în Ardealul rămas nouă.
Acuma e vorba ca această sta-
tuie să fie ridicată la Alba Iulia,
până se va putea muta din nou
acasă. I se va cânta atunci din
nou cântecul: „Cântă mierla prin
păduri of, of, of, Robu-i Lucaciu
la Ușguri“. Pe vremuri li era rob
trapul viu, astăzi li este rob ca-
davru, și al lui, și al lui Simeon
Bărnoțiu, și al lui Gheorghe Pop
de Băsești, și al lui Octavian
Goga. Oare până când?

Amărăciunea păcatului

Omul hotărât, cu gânduri curate, în fața oricărui lucru greu își vede de el, să-l isprăvească cu bine, pentru care motiv își adună toate puterile capului și ale brațului; cu alte cuvinte, se ia la întrecere cu el. Dumnezeu unui atare om îi ajută cu drag, mai ales pentru voința lui hotărâtă, care totodată este cel mai mare dușman al păcatului. Căci o ispită, oricât de murdară și de cu brătară ar fi ea, este huiduită îndată cu dispreț, fie de față, fie de fecior, fie de bărbat, fie de femeie, însușire cu adevărat vrednică de toată lauda și cinstea. Pentru această trudă curată, recunoștința îi zâmbește plăcut pe toate cărările. Căci nimeni, chiar să vrea, n'are cu ce vorbe rele să-i stea în cale. Ba peste un astfel de creștin, ca și pentru familia lui, stăpânește mulțumirea sufletească a Domnului.

Cu totul altă înfățișare găsim la omul cu păcat, pe urma căruia să vedem ce s'a câștigat.

Desigur, că păcatul l-a făcut așa, ca să nu-l mai știe nimeni. Când colo, îl știe tot satul. Ast-

fel, aflându-se la taifas ca de obicei cu oamenii satului, vine vorba mai pe departe și despre isprava lui ticăloasă. Că atunci ce se întâmplă, e mai ușor de ghicit. Mai întâi obrazul îi roșește ca racul, iar inima începe să-l bată cu putere ca un ciocănel în toacă. Toate acestea din cauza fricei.

Intrebat, să deie lămuriri de amănunt asupra faptei lui urâte, îi e rușine. Din care pricină i-se taie orice curaj, că nu mai poți scoate din gura lui nici o vorbă. Ba, mai bine ar vrea să între prin pământ, decât să mai fie priveală oamenilor, prilej de ocără și de batjocură babelor, precum și pildă rea de arătat cu degetul copiilor: Vedeți băeți, ce pășiți de veți face ca cutare...

Ori nenorocita, sau nenorocitul nostru, într'o asemenea stare sufletească, își pierde urma. Ajuns acasă, în loc să se mai potolească, se mai aprinde. Pentru că îl învăluie văpăile unui cuptor dogoritor. Este adică *focul conștiinței, care începe să-l mustre* cu întrebări ca acestea: Cum, de am putut face mârșevia asta? Cum, de nu mi-am băgat min-

tea în cap? Cum, de nu m'am gândit la ce-o să ajung? Mai sunt eu vrednic, să mă numesc creștin? Rușine mie!

Dar oare, mai este vre-o ușă de ieșire din această amărăciune sufletească? Da, este! Care? Aceasta: Doamne recunosc că am greșit! Iartă-mă! Nu mă părăsi! Pe viitor mă voi îndrepta.

Deci faptele noastre de totdeauna așa să fie, ca să nu avem după ele: rușine, frică și muștrare de conștiință, ci numai mulțumire sufletească dela Domnul.

Pr. Oct. Fullcea.

Papa și războiul

Preafericitul Părinte Papa Pius XII a primit Miercuri în 2 Iunie pe cei 19 cardinali din Roma, cari l-au felicitat din prilejul zilei sale. Cu acest prilej Sfântul Părinte a făcut o lungă declarație, prin care a arătat, cât de mult ține el la națiunile mici, cari au fost târâte în războiu fără de voință lor și cari din această cauză au de suferit îngrozitor de mult.

A arătat apoi că n'a încetat a interveni tot mereu pentru ele, pentru a ușura suferințele lor și pentru a le ajuta în nevoile lor.

A vorbit apoi despre Polonia, arătând suferințele acestui popor și exprimându-și convingerea că suferințele lui se vor curma într'o Europă reînviată pe baze creștine.

Și-a arătat în sfârșit durerea

că popoarele încercate în războiu nu respectează drepturile naturale ale omului și bombardează fără milă atâtea biserici, spitale și case, cari n'au decât să facă nimica cu războiul.

După ce și-a arătat dorința că va trebui să vină o lume nouă, în care toate națiunile vindecate de rănilor războiului vor merge într'o înțelegere plină pe calea binelui, a dat necuvântarea apostolică.

Domnul Pamfil Șelcaru, directorul ziarului „Curentul” și cu acest prilej un foarte frumos articol prim în ziarul său, arătând că din discursul Papei mare iubire se îndreaptă la suferința tuturor popoarelor.

Ce drepturi au bisericile în Rusia

În Rusia s'a adus în 1924 lege care regulează drepturile bisericilor. Iată ce drepturi au bisericile în această țară de Dumnezeu:

Toate bisericile trebuie să înregistreze ca grupuri sau asociații religioase. Credincioșii trebuie să aibă vârsta de 18 ani implinită și să fie cel puțin 20 de ani în vârstă, ca să se poată înregistra în asociație, ca să se poată înregistra.

Ca să poată funcționa, trebuie să prezinte numele credincioșilor, pe cari apoi bolșevicii îi persecută și îi canacează în felul și formă.

Autoritățile stau la păze pentru a afla o vină cât de mică și a putea aresta și deporta credincioșii. Ele pot șterge lista persoanele cari nu le pot vin.

FOIȚA

„UNIRII POPORULUI”

ICONIȚA

Poveste adevărată din războiu

(Urmare și sfârșit)

Astea le-au fost discuțiile tot timpul cât au trecut prin cel 600 de metri de pericol. Muniția a fost dusă. La întoarcere a fost mai greu. Se lamina de ziuă. Observatorul inamic supraveghea șoseaua, știind că e singurul punct prin care se pot aproviziona ai noștri. — Acuma-i mai nasulie, Părvule. Atâta te rog, stăpânește mișcările, căci vād că o să-mi pierd capul. Primul obuz a explodat în față la 20 m. „Dă-i drumul repede”, strigă Părvu. Al doilea a căzut în spatele mașinei. „Oprește, strigă Părvu, dacă vrei să mai trăim”. — Cum să oprești aici în hora morții, îi răspunde șoferul, abia stăpânindu-și frica. „N'auzi, pentru Dumnezeu, ce-ți spun?” Al patrulea, a căzut la o sută de metri înaintea lor.

Părvu avea totdeauna pre-

simțiri. Știa, ca prin minune, unde pândește moștea și ce trebuie făcut. Urmarea acestei misiuni a fost, că Părvu a fost decorat pentru a treia oară pentru îndeplinirea serviciului în timpul bombardamentului. Altădată iarăși, datorită curajului lui Părvu, au fost puși pe fugă 3 tancuri rușești cari pătruseră pe o șosea și veneau în spatele lor.

La întoarcerea din misiunile lui primejdioase dispărea câte o oră jumătate, spre a se urca din nou spre locul lui de rugăciune, unde cu lacrimi în ochi mulțumea celui Atotputernic. Și apoi, coborând cu murmurul rugăciunii încă în gură, venea iarăși între noi. Se nimerea uneori chiar când se vorbea despre el: „La 5 metri să facă explozie și să nu te rănească barem, e o adevărată minune” — spunea unul. — Iconița lui e făcătoare de minuni — spunea altul. Dumnezeu își ocrotește servii cari îi slujesc lui. Părvu le păstra pe toate acestea în suflet, iar în rugăciunile lui adăuga: „Fă Doamne pe acești robi ai tăi părtași harurilor tale

sfințe”. N'ar fi cerut cineva dela el o bucată de pâine și să nu sară imediat să i dea chiar din strictul lui necesar. Nu purta grije, ce va aduce ziua de mâine. Toate gândurile precum și viața lui o închina lui Dumnezeu cu toată încrederea, de aceea nu se teme de nimic. Poseda toate virtuțile ce pot înfrumuseța viața unui creștin. Inima lui era o adevărată biserică vie, care te atrăgea spre viața lui curată și închinată lui Dumnezeu.

De atunci au trecut multe luni, de când nu l-am mai văzut. L-am întâlnit întâmplător într'un tren. Acelaș cum l-am lăsat. Cu fața luminată și cu vorba lui dulce îmi povestea așa cum ne povestea la Kerci sau Sevastopol. — Ce ai în hârtie, îl întreb cu oarecare curiozitate? Fără să-mi răspundă și cu un surâs simpatic pe buze, îmi arată o iconiță încadrată într'o ramă surie. Am recunoscut-o. Era iconița lui de pe front. Măntuitorul în suferințele din Gețimani.

— Uite am pus o în ramă, căci a fost martoră celor mai grele clipe ale vieții mele. Cu ea am

lucrat spre Dumnezeu pe toată viața mea. În ziua în care m-am dus la războiu, am luat cu mine și pe ea. Când am văzut din nou în fața mea, am văzut-o în fața mea. După o discuție de 3 ore, mi-a trecut ca 3 secunde, mi-a luat rămas bun dela el. Se apropiase stația unde trebuia să cobor. Am mai vorbit câteva minute cu el la geam. Iconița o țineam în mână strâns, parecă ar fi avut o viață. Hârtia cu care era învelită se dăduse într'o parte. Nu vedeai chipul Măntuitorului în suferințele din Gețimani. Mi-au trecut atunci fulgerător prin minte toate peripețiile lui Părvu, le-a avut pe front, cât am trăit împreună. Îl vedeam cum se străduia să trăiească, fără să se lăture, și se ducea spre locul lui de rugăciune, cântând atât de

Bisericile nu au voie să adune bani pentru ajutorul săracilor sau a bolnavilor, nici să deschidă biblioteci sau săli de lectură, nici spitale.

Preoții nu pot face slujbe nici nu pot predica decât în satul sau orașul unde stau.

Își poate oricine înch'pai, în ce stare îngrozitoare se află deci bisericile în Bolșevicia.

O școală de mare folos

Acuma, că băieții noștri au terminat clasa a patra liceală, vă dăm sfatul, să vă înscrieți copiii la Școala de Arte Decorative din Timișoara, care este o școală de mare viitor.

În această școală se primesc absolvenți de 4 clase liceale, gimnaziale, comerciale sau normale.

Școala aceasta ține 4 ani. În cei doi ani dintâi se învață lucrurile pregătitoare, iar în ceilalți doi lucrurile de specializare. Căci această școală pregătește specialiști pentru arta decorativă românească, este o măiestrie foarte bine plătită.

Copiii, cari voiesc să între în această școală, trebuie să știe foarte bine desena. Ei luată adecă pictura decorativă, de arhitectură, de sculptură și grafiă.

Cheltuelile nu sunt mai mari decât la celelalte școli secundare.

Absolvenții mai de seamă ai școlii vor fi trimiși de către Ministerul Culturii Naționale în străinătate, ca să se desăvârșească.

Indemnăm părinții, să-și trimită copiii la această școală de mare folos și, suntem siguri, că ne vor fi foarte mulțumitori.

Cereți informațiuni dela Direcțiunea acestei Școale, care se află la Timișoara, strada Turin Nr. 10, și o să fiți foarte mulțumiti, pentru că copiii D-Voastre vor avea un viitor strălucit.

mos: „Să se îndrepteze rugăciunea mea“. Cum se ducea cu inima deschisă și cu fața lui luminată să înlocuiască vreun camarad, care urma să plece în misiune, spunându-i: „Lasă că plec eu în locul tău, cunosc terenul și drumurile. Tu ai soție și copii, eu sunt singur și independent“.

Trenul a plecat. Mi-a făcut cu mâna dela geam. L-am petrecut cu privirea până ce trenul a dispărut în zare. Figura lui simpativă și zâmbitoare însă îmi era mereu înaintea. O adevărată făclie a tineretului de azi. O insulă în oceanul de păcate al timpurilor noastre. De atunci, de câte ori privesc undeva chipul Măntuitorului în suferințele din Getimani, mi-aduc aminte de puterea ne-strămutată a credinței lui Păruș, Cuviosul Nicolae al doilea, cum îl porecliseră băieții.

Ioan Tancu

Prin cimitirele Blajului

— Privind mormintele marilor bărbați ai neamului —

Mica Romă e de două veacuri și mai bine sufletul Ardealului. Trăit-au în acest târgușor mic la vedere mulți cărturari, mulți luptători neînfricați, mulți viețuitori după chipul Ingeresc în trup fiind încă. Mulți au trebuit să părăsească Blajul și să moară undeva departe. Departe de Blaj au murit Episcopul Inocențiu Micu, luptător dărz; marii istorici și filologi Samuil Micu, Gheorghe Șincai și Petru Maior, profesorul și luptătorul Simeon Bărnuțiu și mulți alții. Trupurile acestora își dorm somnul de veci departe de Blaj, dar sufletele lor, gândurile lor, sunt și acum în Blaj. Oamenii mari, cari și-au dat obștescul sfârșit aci sunt mulți. Lângă vechea bisericuță e un mic cimitir, în care așteaptă obșteasca înviere răposatul Mitropolit Alexandru Șterca-Șuluțiu, căruia i-s'a ridicat un monument. Nu departe de acest monument e mormântul marelui cărturar, canonicul mitropolitan Timotei Cipariu, carele latinește, grecește, evreiește, arăbește și în multe alte limbi din lumea veche și din lumea nouă în mod perfect grăia. O viață întreagă a scris, a adunat hrisoave vechi și cărți însemnate pentru cunoașterea celor trecute vremi. Consistorul din Blaj i-a ridicat la mormânt o piatră funerară pe care sunt scrise cu aur câteva versuri latinești compuse de el.

Mulți alți cărturari blăjeni mai sunt în jurul bisericuței. Trecut-au ani îndelungați de când ne-au părăsit.

Cimitirul de azi e lângă gară. În acest loc tăcut și liniștit ca noaptea, dai de mormântul învățatului Augustin Bunea, fost membru al Academiei Române, a învățatului tâlcuitor al Sfintei Scripturi canonicul Smigelschi, a canonicului I. Marcu, scriitor bisericesc; de o cruce de lemn pe care scrie Prof. Iacob Mureșanu și în locul căreia se trudește Păr. Iuliu Maior să facă un monument frumos, vrednic de cel care a scris peste 260 de lucrări muzicale. Mai sunt mulți oameni mari acolo. Sutele de cruci de sub umbra pomilor înfloriți își spun sute de nume.

Tot în acest cimitir sunt îngropați vremelnici doi Mitropoliți: Vict. Mihail și Vasile Suciu. Așa au lăsat ei, să fie îngropați.

Între credincioși, fără nimic deosebit. De acolo vor fi duși și așezați la locul de veșnică odihnă a vlădicilor Blajului, la bisericuța de lângă Institutul Recunoștinței. Cel mai mareș palat al Blajului, zidit prin dărnicia și dragostea deosebită a Sfântului Părinte Papa Pius XI, e împodobit cu o bisericuță, în care, zi de zi, se roagă Atotputernicului fecioarele cari și-au închinat viața Maicei Preacurate. Sub această bisericuță sunt înmormântați Vlădicii Blajului. Intrând acolo, nu vezi nimic ce să-ți amintească de lucrurile lumii acesteia. Pereții albi și totuși triști nu au nici o podoabă. În față vezi numai câteva însemnări, cari îți amintesc că acolo sunt rămășițele pământești ale lui: Petru Pavel Aron, Ioan Bob, Ioan Vancea, etc.

Vechii vlădici au fost înmormântați în bisericuța ce era pe vremuri în curtea Mitropoliei. Trecut-au anii... Dintele vremii a ros fără încetare pereții învechiți. Spre a se cinstea amintirea marilor Vlădici, au dus rămășițele lor pământești la bisericuța cea nouă. Vizitatorii Blajului se duc adesea și la aceste morminte. Un proverb francez spune că morții conduc lumea. Faptele și gândurile lor sunt exemple pentru urmași.

I. E. N.

Surorile de ocrotire pe frontul de răsărit

Nu rare sunt cazurile când pe front, acolo la mii de Km. de țara noastră, întâlnești tinere românce purtând uniforma Crucii Roșii.

Ele luptă acolo împotriva „puhoiului roșu“ ajutând pe medicii spitalelor noastre.

Și ce fericit ești atunci când, rănit într'un spital, te mângâie o mână de româncă, adresându-ți cuvinte de îmbărbătare în limba ta!

Multe dintre aceste tinere sunt p'cate de mult de acasă. Acestea sunt ființe cari prețuiesc mai mult patria decât familia. Oare, nu sunt vrednice de toată lauda? Patria nu le va uita. Le va fi recunoscătoare, și ele singure vor fi mândre de fapta pe care o săvârșesc.

Nu le-a torțat nimeni să se

înroleze ca sanitare. Ele singure simt nevoia de a lupta alături de frații lor.

Sunt multe, cari vor să fie mai active acolo pe front, și se înrolează în rândurile luptătorilor, căzând odată cu ei. Ce mai putem cere tinerele noastre!

Noi cari am venit de acolo din foc, și cei cari au rămas să continue lupta, le mulțumim din toată inima acestor femei ajutoare, cari au ocupat în inima noastră locul cel mai de frunte.

Sunt multe cari s'au jertfit pe altarul patriei. Dar nu trebuie să le plângem, ci să le ferim, pentru că au murit luptând.

Căci nu este de ajuns să mori. Trebuie să știi să mori. Și ele au știut.

Așa sunt multe altele, pe care nu le știm și cari zi de zi trimit cereri la Mareșalul Desrobitor, pentru a fi trimise pe front, unde o mână gingașă alină durerea mai mult decât un medicament.

Ele au fost și rămân surorile noastre.

Și ce fericit vei fi atunci, când vei fi în țară și te vei întâlni cu tânăra, care prin ploaia de proiectile s'a strecurat în linia întâie în toiul luptei și te-a adunat dintre cadavre, unde fără ajutorul ei ai fi rămas să te sfărtece păsările ceriului?

Iată, pentru ce trebuie să le păstrăm o pioasă amintire celor cari s'au jertfit pentru noi, celor cari ne-au mângâiat în momentele de grea cumpană!

George Stoicescu

Puterea de vindecare a cartofilor

Profesorul german Dr. Iosif Magere a aflat că sucul cartofilor este un leac minunat împotriva arsurilor și a ranelor din stomac. El a și făcut mai multe probe în spitalul de sub conducerea sa și s'a convins, că după o cură de patru săptămâni cu suc proaspăt de cartofi, bolnavii de arsori și rane de stomac s'au vindecat. Mai mult, el a observat că chiar și celce aveau cancer (rac) la stomac se simțeau mult mai bine după această cură, ba că nici racul nu s'a mai dezvoltat după aceea mai departe. Iată deci un leac foarte ieftin și ușor de aflat împotriva acestor boale rele și grele.

Crestături

Când se va termina războiul? — Unde sunt cele 10 milioane de piei de vite din 1942?

E cam de mult de când am întrerupt crestăturile mele, cu toate că dl director m'a îndemnat de câteva ori să scriu la iubita noastră „Unirea Poporului”, căci „ochii, cari nu se văd, se uită”.

Cunosc și cunoșteam și eu proverbul acesta. Dl director are dreptate. Cetitorii, dacă nu văd adeseori tipărit la gazetă numele cutărui și cutărui colaborator, repede îl dau uitării.

Cu toate aceste, nu mi-a venit poftă să scriu. Mai întâi, fiindcă faptele ce le-am însemnat în Crestăturile mele, au rămas adevărate și pentru zilele de acum, fiind deci de prisos a le mai repeta. A doua, fiindcă în decursul timpului mi-am însemnat alte și alte lucruri, a căror prelucrare în scris îți cere anumită dispoziție (stare) sufletească. Dispoziția aceasta mi-a lipsit din cauza altor împrejurări neatârătoare de mine, dar mai ales din cauza că mie îmi plăc mai mult lucruri de știință, dar cetitorii de gazete doresc mai mult lucruri în legătură cu războiul.

Reiau crestăturile mele tot în legătură cu războiul, ca să mă potrivească cu așteptările cetitorilor.

Approape toată lumea se întreabă: când se va termina încheierea acestuia? Și cum?

Răspunsul cel mai nimerit l-am auzit nu de mult dela un soldat, care a stat pe front un an și 7 luni. El zicea: „Nici conducătorii cei mai mari nu știu, când se va termina războiul. Ei numai l-au început, dar nu știu ce se poate întâmpla peste câteva luni, necum peste ani. Oamenii sunt însă foarte păcătoși. Mai păcătoși de cum credem. Războiul acesta e o pedeapsă dela Dumnezeu și numai atunci se va termina, când va vrea Dumnezeu. E adevărat că trebuie să sufere și oameni nevinovați, dar prin suferințele lor mai răscumpără pe cei păcătoși, căci la urma urmelor totuși cei mai puțin păcătoși vor învinge. Ne putem aștepta la mari surprinderi, cari vor grăbi pacea”.

Mai bun răspuns nu am cetit și nu am auzit.

Acuma să trec cu crestăturile mele la scumpetea, care nu vrea să se lase de noi, cu toate că noi ne-am lăsa bucuroși de ea, dând-o Han-Tătarului, ca să nu-i mai auzim nici de nume.

Război încoace, război incolo, dar la noi scumpetea nu ar avea nici un rost, căci în țară avem de toate.

Totuș ea crește din săptămână în săptămână și nimeni nu o poate opri, ori nu vrea să o oprească.

Să luăm bunăoară încălzimintele.

Am cetit nu de mult, că în anul 1942 s'au adunat la noi și s'au dat la argăsit 10 milioane piei de vite cornute.

Ne întrebăm cu tot dreptul: ce s'a ales cu materialul acesta? Noi nu am avut 10 milioane de soldați

și încă să i-se fi dat fiecăruia câte o piele argăsită. În orașe și la sate nu se prea văd urme de multă talpă și piele pentru încălziminte.

Atunci, ce poate fi cauza că opinile, bocancii, ghetele sunt așa de scumpe? Îndeosebi pe scumpetea aceasta își întemeiază țărani scum pirea cerealelor, laptelui, ouălor etc.

Noi știm că o bună parte din pieile argăsite se lasă pentru trebuințele populației civile. Prin urmare, numi la distribuție, adică împărțirea, materialului poate fi sminteala. Ce cantitate se ia pentru armată? Ce cantitate se lasă pentru nevoile civile? Și întrebarea principală: cantitatea lăsată pentru trebuințele civile în ce magazine se trimite? Cui se trimite? Cum se pune pentru desfacere? Cu ce prețuri?

Cât timp desfacerea nu se face punctuos și cum se cuvine, ea apucă pe mâna speculatorilor. De aici urmează, că „nu-i talpă, nu-i piele”. Însă dacă dai multe mii, și zeci de mii: găsești talpă, găsești piele. Do vadă, că este, dar se speculează.

Grija conducătorilor noștri ar trebui să fie controlarea mai severă a distribuției și desfacerii materialului pentru încălziminte. Prin estinirea acestui articol s'ar curma o cauză de a se scumpi alimentele.

Gavril Todlea

Sămbăta morților

Sămbătă înainte de Rusali facem pomenirea celor din veac adormiți părinți și frați ai noștri, așa dupăcum s'a făcut aceasta și în Sămbăta lăsatului de carne și la Sămbăta lui Lazar și cum se face de altfel la noi în fiecare Sămbătă.

Ne aducem aminte de atâtea ori de morții noștri, fiindcă știm, ce nenorocire este pentru ei a fi departe de Sfânta Treime și a aștepta în purgator (locul curățitor) iertarea tuturor pedepselor vremelnice.

De aceea ne rugăm și în această Sămbătă către Domnul, zicând cu troparul zilei: „Celce prin adâncul înțelepciunii cu iubire de oameni toate le chivernisești și ceace e de folos tuturor dăruiești, unule Făcătorule, odihnește, Doamne, sufletele robilor tăi, că întru tine nădejdea și-au pus, întru Făcătorul și Ziditorul și Dumnezeu nostru”.

Și ne mai rugăm apoi cu condacul, zicând: „Cu stinții odihnește, Cristoase, sufletele robilor tăi, unde nu este durere, nici tristare, nici suspinare, ci viață fără de sfârșit”.

Cel mai bun lucru este, dacă plătim câte o sfântă liturghie preotului pentru morții noștri, fiindcă Dumnezeu nimic nu primește atât de bucuros ca jertfa sfintei liturghii.

Comemorarea

eroului național Ioan Inochentie Micu Clain la Galați

Duminică, 30 Mai a. c., a avut loc, la biserica Română Unită din Galați, Str. Cuza Vodă 43, comemorarea împlinirii a 250 ani dela nașterea Episcopului Inochentie Micu Clain dela Blaj, creatorul programului politic de eliberarea poporului românesc din Ardeal.

Solemnitatea a avut loc în prezența reprezentanților autorităților locale: Lt. Col. Stăncescu Alexandru din partea școlii militare Nr. 6 Infanterie, Protoereu C. Cronț reprezentând Episcopia Dunării de Jos, Dr. Septimiu Hodârnoiu, secretar general al Primăriei Municipiului Galați, Dr. Iustin Bultz din partea Prefecturii Județului, Dr. Simion Pop Insp. Regional Financiar, Lt. Cristorian Alexandru delegatul Corpului II. Armata, Preot Ioan Duma parohul bisericii Romano-Catolice, Virgil Sabău contr. financiar, Teodor Armășeanu contabilul Băncii Naționale, Pompel Grigoriță, Ioan Vretto Directorul Soc. de Asigurare „Victoria” Prof. Victor Ioan, Dr. Petru Gilga prețor, Teodoru Gheorghe Șef de serviciu la Primăria Galați, Priot Ioan Beu, Mircea Birăescu, Victor Biriș deleg. Soc. Titan, Victor Vasilescu, Ioan Dan deleg. Serv. General al Drumurilor și un grup de 40 elevi ai Școlii Militare de Infanterie, precum și un număr mare de persoane civile și militare din oraș.

La ora 12 s'au înălțat rugăciuni pentru odihna sufletelelor eroilor căzuți în acest război sfânt, după care a urmat parastasul comemorativ pentru eroul Ioan Inochentie Micu, după care a luat cuvântul părintele Vasile Cristea, parohul local, care în numele Bisericii Române Unite a scos în evidență meritele naționale deosebite pe cari cel comemorat l-a câștigat prin luptele sale naționale.

Părintele Vasile Cristea îndeamnă îndeosebi tineretul să zidească în suflet energia luptătoare a lui Inochentie Micu Clain, care nu s'a temut de nimeni și de nimic, nici chiar de moarte, pentru a așeza vlașta poporului Român în drepturile sale firești.

Încheie, adresând un apel călduros către toți cei prezenți, rugându-i, să primească mai bucuros moartea decât să fie sclavi iarăși în vechiul nostru pământ.

Protoereu C. Cronț — în numele Bisericii Ortodoxe — a arătat, cum în toate luptele naționale din Ardeal cele două Biserici românești s'au găsit cot la cot, în cea mai deplină armonie, pentru binele Neamului. Aduce primul de recunoștință memoriei lui Ioan Inochentie Micu Clain, creatorul programului de revindcări naționale din Ardeal.

Dl Traian Cozma a arătat pe larg, ce anume a cerut Episcopul Ioan Inochentie Micu Clain, cum și s'a susținut cererile în dieta maghiară din Cluj și Sibiu, la Viena și la Roma și ce a putut obține. Asociază tineretul ardelean la prăznuirea și glorificarea ce se aduce lui Ioan Inochentie Micu Clain, creatorul marilor mișcări de nesupunere ale Românilor ardeleni.

Corul Școlii Militare din localitate, sub conducerea dlui Hanganu, a dat răspunsul duloase la Sf. Liturghie, sădind în sufletele credincioșilor sentimente impresionante de amintiri ardelenști istorice.

După terminarea Parastasului, au cântat cu multă artă, mai multe cântece naționale, între cari și tradiționalul „Deșteaptă-te Române”.

Solemnitatea a luat sfârșit la ora 14, expediindu-se telegrame omagiale l. P. S. S. Dr. Valeriu Traian Frențiu, Administratorul Apostolic al Arhidiecezei de Alba-Iulia și Făgăraș. De asemenea, Domnului Mareșal-Conducător Ion Antonescu și Dlui prof. Mihail Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri.

În dupămeaza zilei acesteia, la ora 5, a avut loc serbarea comemorativă a revoluției din 1848, în cadrul căreia dl V. Isacu a dezvoltat subiectul: „Ce ne învață revoluția din 1848?”. S'au declamat mai multe poezii patriotice. La îndemnul părintelui local Vasile Cristea, de a contribui cei pre-

zenți la serbare, pentru Palatul Inochentie Micu Clain, considerându-se Inochentie Micu Clain, dintre ctitorii Invalizilor, s'a răspuns în sufletele deosebită, încasându-se suma Lei 6000.

La ora 19 serbarea a luat sfârșit.

VASILE CRISTEA
Paroh Român Unit în Cluj

Români

în slujba altor neamuri

În decursul vremurilor foste multe împrejurări vitrege. A fost bunit de multeori să plece țară mulți oameni mari. Unii aceștia au rămas nemuritori pe demnitățile mari pe cari le ocupat în alte țări și prin ce au făcut pentru alte neamuri.

În Ucraina învățământul superior a fost întemeiat și organizat de un român, de Petru Movilă, fiu de Domn al Moldovei. S'a călugărit de tinerețe a ajuns mitropolit al Ch'evului. A luptat mult pentru unirea bisericilor, ca să fie „o turmă și un păstor”, cum vrea însuși Mărituitorul. Antioh Cantemir, fiu Voevodului Dimitrie Cantemir a trăit la curtea împărătească Rusiei și a fost mare scriitor. Abia după mai bine de o sută de ani s'a tâlcuit și în românește o parte din opera sa. Înainte cu o sută de ani un român basarabean, Arsenie Stadnițchi a ajuns Mitropolit al Novgorodului. Istoricii sunt de părere că și Mazzepe, conducătorul Cazacilor, a fost de origine românească.

Am înșirat numai câțiva oameni cari au adus servicii mari Rușilor. Fost-au mulți alții cari au ajuns profesori universitari prin Rusia.

Am început cu cei cari s'au dus spre soare-răsare, dar fost-au mulți cari s'au îndreptat spre soare-apune. Un om evlavios din Transilvania s'a dus în Italia și acolo a ajuns să trăiască într-o mănăstire franciscană și a fost învrednicit de Atotputernicul Dumnezeu cu darul de a face minuni. După moarte Bisericii l-a trecut în șirul venerabililor. E vorba de venerabilul Ieremia Valahul, despre care a scris o carte iscusitul mânăitor al comitului, Păr. Ilie Dăianu. Poetul Ion M. Gârleanu, călugăr franciscan, îl cântă într-o poezie frumoasă. Să ne rugăm lui Dumnezeu, să învrednicească pe venerabilul Ieremia Valahul cu darul sfințeniei, ca să fie și el un sfânt român.

Nicolae Olahul, învățatul Arhiepiscop al Ungariei, marele organizator al învățământului și

Cel de al doilea front

S'a vorbit mult despre cel de al doilea front. Americanii și Englezii l-au trâmbițat zilnic la radio. Se aștepta numai dintr'o zi în alta, ca armatele engleze și americane să atace undeva Europa, pentru a ușura situația tovarășului Stalin, pe frontul răsăritean. S'a crezut că acest front se va face îndată după ocuparea Africii, mai ales că Stalin l-a cerut stăruitor, ca să înceapă și el ofensiva în Răsărit

Până acum însă nu s'a întâmplat nimic. Americanii și Englezii și-au îndoit numai atacurile aeriene (cu avioane) asupra Italiei și Germaniei. Au fost oprite și atacurile în Oceanul Pacific, în insulele Aleudine, dar în Europa nu s'a încercat încă nici o invazie anlo americană.

Această năvălire a Americanilor și Englezilor trebuia însă să se întâmple, căci Rușii o ceru s'aruiască și nici nu mai pot aștepta. Ea va fi încercată poate în Balcani, căci aici li se pare că pot ataca mai ușor. Coastele Germaniei și Franței sunt destul de bine întărite și Englezii o știu aceasta, de când au mai încercat să atace acolo. În Italia, dacă ar putea pătrunde, înaintarea lor s'ar opri la A'pi, așa că cel mai nimerit loc de atac rămâne tot Balcanii.

Un atac în această parte reușește mai ușor și s'ar putea apoi să fie însoțit cu o năvală de parașutiști bolșevici în Bulgaria. Se știe că în această țară turburările se țin lanț. Ar putea apoi ca atacul american și englez din Balcani să fie ajutat și de trupele generalului Mihailov, cari nici azi nu s'au predat Germaniei și continuă să trăiască prin codri Jugoslaviei. Izbânda acestui atac, pe lângă alte lu-

al vieții călugărești din Ungaria, a fost român, din familia Drăculeștilor (din care se trăgea și Vlad Țepeș). Român a fost și eroul Ion Corvin și cel mai mare rege al Ungariei Matel Corvinul, Ioan Valahul și mulți alții.

Ien.

cruri, atârână însă și de hotărârea Turciei, care, oricât de prietenă ar fi cu Englezii și Americanii, nu s'ar băga bucuros în foc, numai de dragul lor.

Aceasta este situația cu cel de al doilea front, despre care vorbesc gazetele și care va fi încercat în vara aceasta, pentru a se ușura situația Rusiei.

Rezultatul acestui de al doilea front și ce va însemna el în viitoarea desfășurare a războiului, se va vedea.

Pace între Vatican și Rusia bolșevică?

Gazetele din zilele acestea au scris că ar fi pe cale o înțelegere între Rusia și Vatican. Se știe de către oricine că Vaticanul, adică statul Sfântului Părinte dela Roma, nu se poate înțelege cu bolșevismul, dușmanul de moarte al creștinismului.

Vaticanul întotdeauna a urmărit stările din Rusia bolșevică și în anii, când acolo, poporul a suferit de foame, Sfântul Părinte a trimis însemnate ajutoare.

Va trebui să se schimbe încă mult Rusia, până când să poată sta de vorbă cu Vaticanul. Mai știm însă că și azi politica Rusiei este o politică dușmană creștinismului și că ea nu a încetat încă persecuțiile împotriva bisericilor și preoților.

Iată, de ce am spus, că o apropiere între Vatican este foarte greu de făcut.

Palestina și Evreii

Soarta Evreilor este legată de a Englezilor și a Americanilor. Bogătașii evrei din Anglia și America lucrează din răpuzeri pentru înfrângerea Germaniei și Italiei. Guvernul englez și cel american au făgăduit și ele ca să aibă în grija lor pe Evrei și la sfârșitul războiului să le facă o țară, să le dea drepturi mai mari în Palestina. Numai că cererile Evreilor au avut darul de a supăra pe Arabi, cari stăpânesc o parte din Palestina și stau și ei sub scutul și ocrotirea Angliei. Regele Arabiei Sandite, Ibn Saud, a declarat unui ziar american că aceste cereri nu sunt îndreptățite și nemulțumesc pe Arabi.

Vapoare scufundate

Intre Englezi, Americani și Germani se dau azi lupte grele pe apă și uscat, în luptele din aceste zile Germanii au scufundat 15 vapoare dușmane. Luptele s'au dat în partea de miazănoapte și miazăzi a Oceanului Atlantic.

Luptele dela Cuban

Ofensiva bolșevică dela Cuban s'a sfârșit. Toate atacurile încercate de bolșevici pentru stăpânirea capului de pod Cuban au fost oprite. În aceste zile de lupte au fost nimicite 3 brigăzi de tancuri și 6 regimente de aviație bolșevice.

In Aleudine au încelat luptele

Mai înainte cu câteva săptămâni Americanii au atacat cu trupe numeroase insula Attu din grupul insulelor Aleudine, din Oceanul Pacific. Această insulă a fost ocupată de Japonezi și era acum acolo o garnizoană de 2000 de soldați.

După lupte grele această garnizoană s'a predat.

Japonezii au avut de luptat cu un dușman de zece ori mai mare, peste 20,000 de soldați americani.

Argentina a trecut în rândul dușmanilor Axei

Vineri noaptea în 4 Iunie, în statul Argentina din America de Sud, s'a întâmplat o mare întorsătură. Președintele statului, dl Castillo, a aflat că generalii Ramirez și Rawson uneltesc împotriva guvernului său. Generalul Ramirez era tocmai ministru de războiu. Auzind el că președintele e pe cale de a afla despre mișcarea sa, a mers la ora 1 după miezul nopții la președinție și și-a dat dimisia. Președintele l-a primit dimisia, dar l-a și arestat numai decăt. Era însă prea târziu, pentru că partizanii lui intraseră imediat după aceea cu armata lor de răsculați în capitala țării, care este Buenos Aires. S'a început apoi un războiu în toată regula între cele două armate, care a ținut 15 minute, rămânând

pe loc morți și răniți din amândouă părțile. Sâmbătă pe la amiază puterea era deja preluată, președintele Castillo se predase revoluționarilor și liniștea era restabilită pretutindenea. Noul guvern este în mare prietenie cu Anglia și Statele Unite Nordamericane.

Argentina este o țară latină și catolică. Locuitorii ei sunt spanioli, barci, italleni și frencezi. Capitala ei are 3 milioane locuitori și este al 12-lea port mare al lumii. Este o țară foarte bogată, grâul și porumbul ei fiind cele mai bune în lumea întreagă. Generalisimul sau căpetenia de frunte a armatei argentinienne este Insași Preacurata Fecioară Maria, iară generalii ei se întitulează: „creștini, apostolici și romani“. Argentina a fost o țară foarte pașnică, de aceea e lucru curios că acuma s'a dat de partea războinicilor.

Mănăstirea Drăgești

Cam la jumătatea drumului între Oradea și Beiuș dai de satul Drăgești. În acest sat bihorean se înalță o biserică nouă, consacrată Sfântului Anton de Padua, sfântul minunilor. În jurul bisericii sunt chilii în cari viețuiesc călugări. Acolo în liniștea satului e mănăstirea călugărilor franciscani. O cunosce toți Bihoreni, căci an de an se duc tot mai mulți creștini să se roage acolo în liniștea mănăstirii. Cel mai mare pelerinaj se face la Sântă Maria Mare (15 August). Merg mii de pelerini din tot Bihorul. Se duce și I. P. S. Sa Dr. Valeriu Traian Frențiu. Cu sprijinul I. P. S. Sale s'a înălțat acel lăcaș dumnezeesc, de viață călugărească și de rugă creștinească.

Sfântul Francisc de Assisi și-a îndemnat călugării să fie apostoli ai săracilor. Pentru satele sărăcăcioase din acel colț de țară mănăstirea dela Drăgești e un far de lumină și de credință.

Mănăstirea Drăgești se îngrijește de pelerinii cari vin la Mănăstire, mângându-i cu cuvântul Evangheliei, cu mântuitoarea învățătură a Domnului. Pentru propovăduirea credinței a tipărit cărți de rugăciuni pe cari le împarte miilor de pelerini. Cărțile de rugăciuni sunt cele mai răspândite tipărituri românești. Ele duc la lumina slovei tipărite până în cele mai îndepărtate cămine. Găsești și în vârful munților, la ciobani,

DE PRIN SAȚE

Misiuni la Boian j. Turda

La o distanță de 14 km. de Câmpia-Turzii, inconjurată de jur împrejur de dealuri, se află comuna Boianul, sau Beiuș pe com se numea înainte vreme. Credincioșii, peste 1100, păstoriți de 4 ani încoace de Păr. ispas Moldovan, au avut deosebită fericire de a se împărtași cu bogatele daruri ale sf. misiuni, ținute între 23-29 Mai de Ierom. Iosif I. Bal O. S. V. dela Obreja Cele 18 predici — câte trei la zi — ale părintelui misionar au fost ascultate cu o deosebită atenție de mulțimea parhienilor. Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea sămânței aruncat în pământul cel bun, a adus rod și va continua să aducă și de aici înainte. Dovadă cele 850 cimitire și 2 căvătorii alor donă perechi concubinari.

Deosebit de mișcător a fost gestul unei femei, care, pătrunsă până în adâncul sufletului de sabia cuvântului dumnezeesc, reînnoșă acasă dela biserică, a luat pe concubina fiului ei de mână și a dus-o acasă, cu aceste cuvinte: „dragă mea, eu nu vreau să intru în iad pentru tine. Te desparte de fiul meu și stai acasă până ce te va duce în cununie, că nu vreau să-mi fac casa mea casă de destrăbălări, de frică să nu o aprindă Dumnezeu pe noi, precum a aprins Sodoma și Gomora“. Pilda acestei credincioase a fost urmată de alții, așa încât s'au putut spovedi și cei ce se incurcaseră în concubinaj.

Vineri seara predica de încheiere au ascultat-o credincioșii afară, fiind vremea frumoasă iar biserica nelămpătoare. La întrebarea misionarului dacă vreau să părăsesc urâtul obiceiului de a se fura fetele seara, au răspuns cu toții, în cor: „da' vrem să ne întorcem la obiceiul moșilor și strămoșilor noștri, cari n'au cunoscut aceste destrăbălări“. La apelul pentru zidirea unei biserici noi, făcut de misionar, a răspuns un credincios cu donarea alor 2 îngăre pentru fondul de zidire. Înainte

cărți de rugăciuni. Mănăstirea Drăgești s'a îngrijit de tipărirea cărților de rugăciune, prin oșardă harnicului călugăr și poet Ioan M. Gârlean. Sfinția Sa a tipărit la Oradea, la Beiuș și la Săboani (Jud. Roman), multe cărți de rugăciuni pe cari le răspândește printre pelerini.

Mare bucurie sufletească este pelerinajul la o sfântă mănăstire. Departe de grija cea lumească te poți ruga cu tot sufletul lui Dumnezeu. După ce te rogi lui Dumnezeu, după ce te căiești de păcatele săvârșite, te întorci acasă cu amintiri scumpe — cu cărți de rugăciuni și cu iconițe. La Mănăstirea Drăgești mile de credincioși se mărturisesc și se cumieacă. Se apropie de Sfânta Taină „cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste“.

La mănăstirea dela Drăgești sunt mai mulți părinți și frați franciscani, ca și la Bilbor (Mureș) și la Oradea, unde mai avem mănăstiri franciscane.

Un iubitor de mănăstiri

de donația lui Dan Alexandru s'au primit 210 000 (două sute zece mii) Lei dela credincioșii Cantor Iosif vâd Anica Trifan, (câte o sută mii) și Vasile Moldovan a Petrii (zece mii) lei. Tot în seara zi ei de vineri s'a făcut primirea sărbătorească în anul Congregației Mariane alor 150 membre. În ziua următoare sâmbătă în 29 Mai, a luat parte, la liturgia slugită pentru repausații din parhcie, un număr impunător de credincioși, deși predica de încheiere fusese rostită în seara premergătoare.

Vor rămânea neșters în mintea și mai ales în inima credincioșilor zilele acestor misiuni sfinte, aducătoare de atâta bine-cuvântare cerească.

J. h. Hârșan
inv. dir. Boian

Fapte creștinești la Uileac de Beiuș

Pământul din care suntem zidiți de mâna lui Dumnezeu a lăghit trupurile neamurate ale soldaților din război.

Ei au înfruntat pe dușmani și moartea, dar oare sufletele lor au fost pregătite pentru judecata lui Dumnezeu? Pentru ei și pentru țara îndurerată s'roagă fiecare român conștient. Pentru ca rugăciunile lor să fie mai primite de bunul Dumnezeu, credincioșii din Uileac de Beiuș și au ales un mijlocitor către El și ca slujbele divine să fie mai frumoase, deci mai vrednice de cinstirea lui Dumnezeu, au făcut danii în bani pentru procurarea celor necesare la aceasta. Așa, — dela Paștile anului trecut până acum — din danile lor de bună voie s'a cumpărat, așezat în biserică și sfințit, într'un cadru mișcat de frumos, icoana „St. Anton“ iăcătorul de minuni, în valoare de opt mii lei (8 000). Pentru păstrarea Sf. Eucharistii, credinciosul Herman Aurel cumpără un ciboriu aurit în valoare de peste 8000 lei. Pentru înfrumusețarea slujbelor divine credinciosul Plaștin Iosif, cumpără un rând de odăjdii în valoare de 24 000 lei, iar ceilalți credincioși dau mână de la mână alți bani pentru procurarea încă a unui rând de odăjdii în valoare totală de 24 000 lei. Aceste odăjdii au fost sfințite la Crăciun 1942 Pentru înlocuirea odăjdilor negre și a praporilor negri — zdrențuite de colții nemiloși ai vremii — se procură altele, costul cărora se ridică la suma de peste 35 000 lei. Acestea au fost sfințite la începutul postului mare. Toate cele de mai sus s'au făcut cu gândul de a ne apropia de Dumnezeu.

Pentru răspândirea împărăției preasfinte alui Isus în lume s'au făcut în această parhcie trei consfințiri de familii la această dumnezească înimă și se mai pregătesc și alte familii. Pentru o mântuire mai ușoară a celor ce caută milostivirea și mântuirea în inima lui Isus, se pregătește așezarea în biserică a unei icoane a Ioanilor lui Isus, asemănătoare cu cea dela Părele Monial.

Preasfântă Iaimă a lui Isus vie împărăția Ta!

Femeile tot femei

Un învățat a găsit de curând în Arabia o mumie (cadavru bine conservat) a unei principese moarte înainte cu 3000 de ani. Părul negru al acestei principese, care n'avea mai mult de 32 ani, este vopsit în roșu și ondolat foarte bine, așa că se poate spune că acesta este cel mai vechiu păr ondolat „permanent“ (care ține totdeauna) din lume.

Știrile săptămânii

Un dar pentru cetitorii noștri

Tuturor cetitorilor cari ne vor trimite abonamentul restant întreg, în cursul lunii Iunie, plus 10 Lei spese postale, le vom trimite gratuit câte un „Calendar dela Blaj“ pe anul 1943. Grăbiți-vă deci, că nu mai avem la dispoziție decât puține.

Ziua eroilor la Blaj s'a sărbătorit ca de obicei cu mare duioșie. După slujbele dela biserică s'a slojit câte un paratas în cimitir, apoi s'au citit numele eroilor căzuți în război, iar pe urmă a vorbit frumos și înduioșător dl locotenent colonel Fărcașiu. După o ingenochere de o minută, s'au depus cununi pe mormintele eroilor.

Părăstas pentru Mitropolitul Niculescu. Sâmbătă în 5 Iunie s'au implinit 2 ani dela moartea Mitropolitului Dr. Alexandru Niculescu. De aceea canonicii Blajului, în frunte cu Păr. prepozit și vicar general Dr. Victor Macaveiu, au slojit Dominecă în 6 Iunie un părăstas în catedrala Blajului pentru odihna sufletului răposatului, la care au luat parte fratele și câțiva dintre nepoții răposatului.

Declarațiile dlui ministru al agriculturii. Ministrul agriculturii și al domeniilor, dl Aurelian Pană, a declarat că este pe deplin mulțumit cu semănăturile din acest an, fiindcă anul acesta s'a semănat mai mult decât anul trecut, și anume peste 8 milioane de hectare. Lipsa de animale de lucru s'a suplinit cu tractoare aduse din Germania. În schimb în Argentina recolta de porumb din anul acesta este mult mai mică decât în anul trecut; tot asemenea și recolta de grâu din Statele Unite ale Americii de Nord.

Bacalaureatele din Iunie se țin numai la Sibiu, atât pentru liceele teoretice cât și pentru cele comerciale, ceea ce este pe dreptate, după ce bacalaureatele din Mai s'au ținut la Blaj. Ne dreptatea este numai întrucât în comisiile de bacalaureat ce sunt numite pentru Sibiu nu se află aici un profesor dela Blaj, pe când dela Sibiu sunt profesori berechet.

Schimb de scrisori. Cu prilejul zilei eroilor dl Feldmaresal von Manstein a trimis dlui Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, o telegramă prin care arată că stimează mult pe eroii noștri. Dl Mareșal i a răspuns printr'o telegramă de mulțumită.

Parastas La Oradea s'a la parastas pentru adormitul Domnul, canonicul Dr. Gheorghe Miculaș. A fost de față P. S. Episcopul Dr. Ioan Suciu și foarte mulți preoți și credincioși de noștri din Oradea.

O foaie de dincolo. La Biserica se tipărește toaia „Săptămâna“ condusă de preotul nostru Costan. A ajuns la numărul 50. Mare lucru e să se scoată 500 de numere românești sub stăpânire străină. Dorim din suflet via lungă și rodnică acestei foaie românești.

Regele Jugoslaviei se căsătorește? În vremea din urmă răspândit știrea că regele Jugoslaviei Petru e vorba să se căsătorească cu nepoata reginei Greciei, prințesa Elena. Regele refugiat la Londra al Jugoslaviei e de 20 de ani, iară prințesa Elena de 22.

Un monument lui Andrei Mureșianu. Consiliul de Colaborare al Primăriei din Brașov a hotărât, să i ridice poetului Andrei Mureșianu un monument. Este vrednic acest poet, fiu al bisericii noastre, care a scris cântecul deșteptării noastre naționale „Deșteaptă-te Române“, și un monument cât mai frumos.

Excomunicare. Au fost excomunicați din Biserică, adică arșiși de către Papa dela Roma, Maria și Antonio Basso, fiindcă au cauzat scandal. Au spus pe nedreptul că ei au văzut pe Maria Domnului. Dar cei ce susțin că l-au văzut pe Dumnezeu ce pe deapsă ar primi?

Călduri mari în Spania. Când la noi ne plângem cu toții într'una de răceala cumplită ce băntue pe aici, din cauza căreia nu mai cresc și au rămas atât de galbene cucurazele, pe atunci știri sosite din Spania arată că acolo sunt călduri mai pomenite de mari, arătând termometrul la soare 60 grade după Celsius, ba chiar și la umbră peste 40 de grade.

Morți pentru patrie. În luptele pentru neam și pentru creștinism pentru biruința dreptății românești și a legii creștinești, morți au vitejește mulți ofițeri buni. Au murit la datorie vestfții generali: 1) Iosif Alexandru, 2) Glogojean Ioan, 3) Vasile Dumitru, 4) Halunga Răd. 5) Petrescu Tocineanu, D. 6) Niculescu A. Gheorghe, 7) Orășeanu Dumitru, 8) Sorescu Costan, 9) Topărlan Alexandru, 10) Pașcu Alexandru, 11) Danescu Ioan, 12) Carp Gheorghe, 13) Cantoniari Crisu, 14) Luca A. Dumitru, 15) Ionescu-Mangu Ioan, 16) Căpitan Vasile, 17) Lucescu Emilian, 18) Petrascu M. Vasile, 19) Șatza Mihail, 20) Nasta M. Andreiu, 21) Ionescu V. Gheorghe, 22) Davidescu V. Vasile 23) Bă

Julescu Grigore, 24) Rotenburg R. 25) Claus Erwin. In veci pomenirea lor! Sa dea Dumnezeu ca jertfele lor sa fie roditoare, intru implinirea biruintei dreptatii!

Rugă către Maica Preacurată. Duminecă, în 6 Ianie, s'a făcut pelerinaj frumos. la bisericuța dela Cărbunari. S'au dus foarte mulți creștini, ca să se roage Maicei Preacurate. A fost de față și I. P. S. Sa Dr. Valeriu Traian Frențiu, slujind însuși st. Liturghie.

Un tânăr distins. Cu prilejul încheierii anului școlar la liceul Sântul Vasile cel Mare din Blaj cea mai mare notă a avut-o tânărul Caius I. Suciu. Intrucât acest tânăr a avut premiul întâiu la toate clasele, a fost trecut în cartea de aur a liceului.

Pedeapsa cu moartea. In Monitorul Oficial s'a tiparit o lege nouă, care spune că pedeapsa cu moartea se prelungeste până la 24 Mai 1944.

Păcat de neiertat. Ana Carabnetzo, de 38 de ani, din Bacovă, de lângă Timișoara, suferia de o boală grea. Ca să scape de dureri, a sărit în fântână, înocându-se îndată. Râu a judecat, căci nu este dat omului, să-și facă singor stărsitul. Dumnezeu ne-a dat viața, numai El poate să ne o și ia.

A murit redactorul dela „Lumina Satelor“ din Sibiu. Altam din ziarul Mitropoliei Ortodoxe a Sibiului, din „Telegraful Român“, că fostul redactor al ziarului „Lumina Satelor“, Preotul Nicolae Vonica, a murit foarte tânăr, zilele trecute, la Poiana Sibiului, după ce fusese preot abia 5 ani. A fost un om vrednic și un bun scriitor bisericesc, care, deși bolnav, și-a slujit biserică cu multă dragoste și jertfă. A scris și „Tălcuirea sfintei liturghii“. Trimitem jalnicilor un cuvânt de mângâiere și rugăm pe Domnul, să-l numere la ceata dreptilor săi.

Un puternic vânt numit de învățați ciclon, — adesea vijelie care se arată ca vârtej și pustiște tot ce li apucă în cale — a pustiit de curând în India, distrugând 35 mii de case și ucizând 436 de oameni. Acest ciclon a bătut în jurul râului Gange, lung de 3000 de kilometri și socotit de Indieni râu sfânt.

Consfătuirea doctorilor. In 30-31 Mai s'a ținut la Sibiu o consfătuire a doctorilor din Ardeal și Banat. S'au sfătuit asupra felului în care ar putea lucra cu mai mult folos pentru îmbunătățirea sănătății oamenilor bolnavi și pentru grabnica ajutorare a răniților.

A murit un gazetar. A murit Iustin Ardelean, un vechiu gazetar ardelen. A condus gazeta „Vulturul“ pe care mulți o citeau cu plăcere, cu atât mai ales că era gazetă glumeată.

Pentru monumentul lui Iacob Mureșianu am primit dela Păr. Valeriu Pinciu din Rășinari lei 500 și dela bătrânul preot-protopenzionar Păr. Alimpu Costea din Spini suma de lei 100, pentru care le mulțămim. Incet, încetinel nădăjdim să putem totuși aduna suma de bani trebuincioasă pentru ridicarea unui monument marelui compozitor muzical profesor Iacob Mureșianu. Avem depuși până acuma lei 18.400.

† Cantorul Vasile Breda. Zilele trecute a adormit în Domnul cantorul din Căpâlna de jos, județul Târnava Mică, Breda Vasile în vârstă de 70 de ani, după ce s'a spovedit și cuminecat cu evlavie deplină. Facă-i Dumnezeu partea cu dreptii!

Cunoștințe folositoare

Să dăm nume românești animalelor noastre

Ca munca de toate zilele să i fie ușoară omului, el dă animalelor nume. Și cine nu știe că animalele din apropierea omului ascultă poruncile omului și'n tăcerea lor se supun, ascultă și face.

Tăcut și îngândurat de grija zi'elor de mâne, la coarnele plugului sau pe ceglău, în car sau în urma carului încărcat cu roada muncii lui, în răstimpul unei doine cântate sau fluierate, răsună ca o ușurare de glas, ca îndemn sau mângâiere: hai Lori, cea Rendea...

Cine n'a ascultat, trecând prin satele noastre, în melodia unei doine îndemnurile plugarului sau mângâierile lui?

În duiosia unui suflet atât de curat, în melodia unei doine-cântec atât de românesc — nu arareori auzi îndemnuri la muncă cum și mângâieri spuse animalelor în limbi străine ca: hai Lori, cea Rendea. Și cât sună de rău!

Animalelor li-se dau nume, pentru a se deosebi, pentru a le îndemna la muncă și pentru a le mângâia. Obișnuința vremii, a oamenilor și a împrejurărilor au făcut ca numirea animalelor noastre să fie străină, și nu e de mirare. În curțile gofilor și ale baronilor, pentru trebuințele lor, logofeții au dat nume animalelor în limba lor, numiri pe cari noi și azi le mai

păstrăm. Nu s'ar putea oare, să numim și noi animalele în limba noastră, pornind dela ziua nașterii la nume de flori și chiar la nume de bărbați și femei? Să spunem bunăoară vacii născute în ziua de luni Lunecana sau Lunica, Joi Jolana, Duminecă Dumana; sau nume de flori ca Florica, Viorica, Garofița, Trandafiră; la bol Duman sau Jolan, Plăvan, Cerban, Cerbu, Cralu, Iovu și altele multe?

Cât de frumos ar răsuna atunci văile noastre în duiosia unei doine, îmbrăcate în suflet atât de curat românesc când în îndemnuri se spun nume românești, auzite, știute și înțelese în graul curat românesc!

Să dăm nume românești animalelor, ca îndemnurile să le auzim numai românește și în văile noastre românești să răsune glasul curat al doinelor românești!

Ing. Șt. Boariu

Șeful Ocolului Agr. Valea Luogă

Să îmbunătățim soiul oilor noastre

Ministrul Agriculturii a hotărît, să facă tot ce-i stă în putință pentru a îmbunătăți soiul oilor noastre. De aceea a înființat un sindicat (asociație constituită legal pentru a apăra interesele comune) al oierilor, care se află la București în Bulevardul I. C. Brătianu Nr. 5.

Acest sindicat a hotărît: 1. să introducă oi țigăi și merinos mai întâi în câteva județe; 2. să cumpere cât mai mulți berbeci de acest fel pentru acele județe; 3. să introducă în acele județe cât mai multe băi în cari vin scăldate oile pline de râte; 4. să ajutoreze cu bani pe cei ce vreau să și facă astfel de băi; 5. să dea ajutoare celor ce vreau să și facă grajduri pentru oi; 6. să-i învețe pe ciobani, cum să și îngrijiască aceste soluri de oi; 7. să ia toate măsurile ca proprietarii de oi să și poată vinde cât mai sigur și cât mai bine cașul, urda și brânza.

Cetitorii noștri, cari sunt proprietarii de oi, să se adreseze cu toată încrederea acestui Sindicat.

Cât e de tare părul femeesc

Un fir de păr omenesc suportă o greutate de 178 grame, fără să se rupă. Prin urmare, dacă o femeie are pe cap cam 30.000 fire de păr, părul ei ar fi în stare să suporte o greutate de 5000 de kilograme.

DOCTORUL SATELOR

„Copilul“

Copiii nu să înțarcă oricând și oricum

Oricând. Ca vreme, trebuie știut, că copilul nu se înțarcă vara, adică în vremea căldurilor. Copiii se înțarcă iarna, de timpuriu primăvara, ori târziu toamna. Nu se înțarcă copiii vara, pentru că vara stomacul este cu mult mai gîngăș la altfel de mâncare decât laptele din sânul mamei sale; iară pe de altă parte vara laptele de vacă ori „borșul“ sau altă mâncare, care se dă copilului, este prea adeseori plină de muște, cari au umblat pe toate spurcăciunile și aduc cu sine fe de fel de microbi, cari dau „diaree“, adică durere de foale sau „pântecărie“, cum i se zice prin Basarabia.

Ca vîrstă trebuie știut, că copilul se înțarcă după ce a implinit vîrsta de un an. Înțarcarea copilului se face numai după vîrsta de un an, pentru că abia atunci stomacul său și celelalte măruntaie sunt pe deplin formate, ca să poată mistui (rășni) și altfel de mâncare în afară de laptele din sânul mamei sale. Așa că înțarcatul copilului trebuie amînat cât mai mult. Nu trebuie să se dea crezare „vorbelor băbești“, că dacă copilul suge multă vreme peste un an, este mai „greu de cap“. Nu. Când copilul cuiva este mai „greu de cap“, adică, mai slab de minte, este pentru că a fost zămislit în beție, e născut din părinți cu sifilis ori din părinți de felul lor slab la minte, da nu că a supt copilul prea multă vreme. În Japonia copiii sug chiar până la vîrsta de 2—3 ani, ori „har Domnului“ că Japonezii nu's mai „grei de cap“, că doară sprinteneala lor nu o are nici o altă nație de pe lume.

Oricum. Copiii nu se înțarcă vara, nu se înțarcă la vîrstă prea fragedă de câteva luni; dară nice oricum, adică, dintr'odată, așa cum se întîmplă cu „rupearea“ mieilor dela oi, când oile se bagă în „măsură“. Nu. Copiii se înțarcă încetul cu încetul, adică pe măsură ce s'au obișnuit și, cu alt fel de mâncări, cu lapte de vacă bun înțeles în primul rînd.

Suntem în timp de războiu, vremuri grele, în care femeile satelor noastre, cele mai trudite creaturi de pe lume, vor fi și mai mult muncite, că cine era

